

Arrest

nr. 267 931 van 7 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 4 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 september 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.03.2020 werd ingediend door :

[...]

*nationaliteit: Algerije
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene kwam op 19.09.2009 in België aan en verklaarde zich vluchteling op 24.09.2009. De hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werden hem op 04.12.2009 geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tegen deze beslissing diende betrokkene een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29.12.2009. De hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werden hem op 06.05.2010 geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan 7 maanden – was zeker niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Voor wat betreft het feit dat betrokkene gedurende een lange tijd in het bezit is geweest van een bijlage 35, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene diende te weten dat een bijlage 35 geen verblijfstitel is maar een proceduredocument. Uit het feit dat hij gedurende een lange tijd in het bezit is geweest van een proceduredocument, kunnen geen rechten geput worden met het oog op een recht van verblijf.

Betrokkene beweert dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, gelet op de gegronde vrees voor zijn fysieke integriteit. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, gelet op de gegronde vrees voor zijn fysieke integriteit, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook verwijst betrokkene naar zijn medische situatie en haalt hij aan dat hij omwille van zijn medische toestand niet in staat is om terug te keren naar zijn land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ter staving legt hij een aanvraag art. 9ter d.d. 20.04.2010 en 3 medische attesten voor. Echter, vooreerst dient er opgemerkt te worden dat deze medische attesten dateren van 31.12.2009, 02.03.2010 en 03.03.2010. Deze medische attesten werden reeds behandeld in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter die betrokkene indiende op 20.04.2010. Deze aanvraag art. 9ter werd ongegrond verklaard op 19.03.2012, hem betekend op 05.04.2012. Betrokkene legt geen nieuwe medische attesten voor waaruit blijkt dat hij momenteel nog steeds een medische behandeling en/of medische opvolging nodig heeft, noch legt hij recente medische attesten voor waaruit zou blijken dat het voor betrokkene, omwille van zijn medische toestand, onmogelijk is om te reizen om alzo via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Voor wat betreft de bewering dat betrokkene in België een bepaald sociaal en economisch welzijn heeft opgericht in de zin van art. 8 EVRM, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonbaar dat zijn sociale en economische banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen breuk van de sociale en/of economische relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verder beweert betrokkene dat hij geen vangnet meer heeft in zijn land van herkomst. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 28 jaar in Algerije en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene nog 3 broers en 5 zussen heeft in Algerije. Betrokkene toont niet aan dat deze broers en zussen niet langer in Algerije zouden verblijven, noch dat hij niet (tijdelijk) bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de nationale veiligheid en openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds eind september 2009 in België verblijft, dat hij ernstige inspanningen heeft geleverd om zich de Nederlandse taal eigen te maken, dat hij vloeiend Frans spreekt, dat hij vrijwilligerswerk heeft uitgevoerd, dat hij werkbereid is, dat hij een attest van maatschappelijke oriëntatie heeft verkregen, dat hij een Belgische bankrekening heeft geopend, dat hij naar de dokter en tandarts gaat, dat hij stipt zijn rekeningen betaald en dat hij een groot aantal vriendschappen heeft opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker werpt twee middelen op die worden uiteengezet als volgt:

“Eerste Middel

Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoeker op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omwille van volgende redenen (stuk 1):

“[...]”

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoeker geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit zijn land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoeker “onvoorzienbaar” is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoeker zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden”, als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing verder nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke toestand in Algerije en de situatie van verzoeker;

Dat verzoeker immers ernstige medische problemen heeft, tengevolge waarvan dan ook aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend;

Dat verzoeker immers lijdt aan een psychische problematiek met intensieve behandeling en opvolging, welke niet beschikbaar is in het land van herkomst;

Dat bij een terugkeer er derhalve allesbehalve een garantie is dat verzoeker een gelijkwaardige medische behandeling zou krijgen als in België;

Dat de nodige behandeling inderdaad in België kan gegarandeerd worden, doch niet in Algerije;

Dat bovendien uit de verklaring van de behandelende artsen blijkt dat een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, de gezondheidssituatie van verzoeker enkel nog zou verergeren;

Dat een terugkeer naar het land van herkomst de fysische integriteit van verzoeker dan ook zwaar zou aantasten;

Dat terugkeer naar het land van herkomst dan ook artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens schendt;

Dat volgens rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens het evenwel niet mogelijk is verzoekers gedwongen te laten terugkeren naar een land, waar er een risico voor hun leven bestaat; (EHRM, 15 novembre 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283);

Dat de medische problematiek van verzoeker dan ook wel degelijk als een buitengewone omstandigheid dient te worden aanzien;

Dat verzoeker zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoeker immers 10 jaar LEGAAL in België heeft verbleven!

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad maar liefst 9 jaar heeft gewacht alvorens een bevel om het grondgebied af te leveren, en verzoeker gedurende de ganse tijd in het bezit was van een bijlage 35;

Dat het dan ook niet verzoeker is, welke volgens de bewoordingen van de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid verantwoordelijk is voor deze situatie, doch wel de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid zelf;

Dat het moeilijk betwist kan worden dat een behandelingstermijn van 9 jaar als onredelijk lang beschouwd dient te worden;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoeker onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoeker immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om zijn integratie in België te bevorderen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België; De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden;"

en

"Tweede middel

Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel;

Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekers uit deze beslissing ondervinden;

Dat verzoeker geen enkele band meer heeft met Algerije, terwijl de band met België, waar hij reeds geruime tijd verblijft, waarvan hij de taal spreekt en waar hij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, en werkaanbiedingen mocht ontvangen, enorm is;"

2.2. De beide middelen worden samen beoordeeld.

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf

de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.2.2. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.2.3. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.2.4. Verzoeker wijst op de medische problemen die hij had aangevoerd in de aanvraag, voor dewelke een behandeling die gelijkwaardig is aan deze in België, niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst, en een terugkeer naar zijn land van herkomst zijn gezondheidssituatie nog zou verergeren en zijn fysieke integriteit zwaar zou aantasten, met een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg. Zijn medische problematiek maakt weldegelijk een buitengewone omstandigheid uit, zo stelt verzoeker.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De verwerende partij motiveert als volgt over verzoekers medische situatie:

"Ook verwijst betrokkene naar zijn medische situatie en haalt hij aan dat hij omwille van zijn medische toestand niet in staat is om terug te keren naar zijn land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ter staving legt hij een aanvraag art. 9ter d.d. 20.04.2010 en 3 medische attesten voor. Echter, vooreerst dient er opgemerkt te worden dat deze medische attesten dateren van 31.12.2009, 02.03.2010 en 03.03.2010. Deze medische attesten werden reeds behandeld in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter die betrokkene indiende op 20.04.2010. Deze aanvraag art. 9ter werd ongegrond verklaard op 19.03.2012, hem betekend op 05.04.2012. Betrokkene legt geen nieuwe medische attesten voor waaruit blijkt dat hij momenteel nog steeds een medische behandeling en/of medische opvolging nodig heeft, noch legt hij recente medische attesten voor waaruit zou blijken dat het voor betrokkene, omwille van zijn medische toestand, onmogelijk is om te reizen om alzo via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen."

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat zijn psychische problematiek reeds door de verwerende partij werd onderzocht ten gevolge van een aanvraag die verzoeker op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet had ingediend op 20 april 2010 en dat die aanvraag met een beslissing van 19 maart 2012 ongegrond werd bevonden omdat adequate zorg beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland. Evenmin betwist verzoeker dat hij geen recente medische attesten voorlegt waaruit zou blijken dat hij nog medische behandeling behoeft enerzijds en dat niet met recente medische attesten werd aangetoond dat het omwille van de medische problemen van verzoeker onmogelijk is te reizen om via de gewone procedure de aanvraag tot verblijf in te dienen anderzijds.

Aangezien geen andere elementen naar voor werden gebracht die niet reeds werden beoordeeld in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, toont verzoeker met de loutere herhaling van zijn argumenten in de aanvraag niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de medische problematiek van verzoeker niet te beschouwen is als een buitengewone omstandigheid. Evenmin brengt hij voldoende concrete elementen bij om een actuele schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Immers, bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter werd geoordeeld dat niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat een adequate behandeling in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk is.

Ten overvloede kan nog worden gewezen op artikel 9bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk is bepaald dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden.

2.2.5. Verder wijst verzoeker op het feit dat hij gedurende 9 jaar in het bezit was van een bijlage 35 en dat hem daarna pas een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend enerzijds, en naar het feit dat hij gedurende die termijn alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om zijn integratie in België te bevorderen anderzijds. De verwerende partij heeft zich beperkt tot stereotiepe formuleringen en heeft zijn integratie onvoldoende onderzocht, terwijl dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Er is geen passende afweging gemaakt tussen zijn belangen en die van de Belgische Staat, zo stelt verzoeker nog.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de door verzoeker aangevoerde elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

De Raad stelt in dat verband vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Waar verzoeker ter ondersteuning van zijn andersluidende standpunt wijst op een arrest van de Raad van State van 13 januari 2000 (nr 84.658) en op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 oktober 2007, stelt de Raad vast dat deze arresten dateren van voor de door de verwerende partij aangehaalde principiële rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in zijn specifieke geval anders over moet worden gedacht.

Verzoeker wijst er, zoals reeds gezegd, op dat hij zich heeft geïntegreerd in een periode waarin hij legaal in België verbleef, in het bezit van een bijlage 35 en dat hem pas na 9 jaar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, zodat de verwerende partij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij hierover het volgende zegt in de bestreden beslissing:

“Voor wat betreft het feit dat betrokkene gedurende een lange tijd in het bezit is geweest van een bijlage 35, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene diende te weten dat een bijlage 35 geen verblijfstitel is

maar een proceduredocument. Uit het feit dat hij gedurende een lange tijd in het bezit is geweest van een proceduredocument, kunnen geen rechten geput worden met het oog op een recht van verblijf.”

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat deze motivering kennelijk onredelijk zou zijn. Hij toont dus niet aan dat hij een duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België. In die optiek moet verzoeker aantonen dat de staat de positieve verplichting heeft om hem in België te laten verblijven omdat hij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM met zich zou brengen. De verwerende partij is dat nagegaan en is daarbij in essentie tot de conclusie gekomen dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om er via de gewone regels een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen slechts een tijdelijke verwijdering met zich brengt die *in casu* geen schending van artikel 8 van het EVRM met zich brengt. Verzoeker laat deze motivering ongemoeid, brengt geen enkel concreet argument bij om dat te weerleggen. Door de loutere herhaling van de geleverde integratie-inspanningen, toont verzoeker alleszins niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk heeft geoordeeld dat deze *in casu* niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden beschouwd die hem zouden toelaten zijn aanvraag in België in te dienen.

2.2.6. Waar verzoeker tot slot nog wijst op het feit dat hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst, stelt de Raad vast dat de verwerende partij dit element wel degelijk heeft onderzocht en gemotiveerd. De bestreden beslissing stelt immers:

“Verder beweert betrokkene dat hij geen vangnet meer heeft in zijn land van herkomst. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 28 jaar in Algerije en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene nog 3 broers en 5 zussen heeft in Algerije. Betrokkene toont niet aan dat deze broers en zussen niet langer in Algerije zouden verblijven, noch dat hij niet (tijdelijk) bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn de aanvraag om machtiging tot verblijf.”

Ook dit motief laat verzoeker ongemoeid. Door een loutere herhaling van de elementen van zijn aanvraag toont hij geen kennelijk onredelijk handelen aan.

2.3. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en uit het onderzoek van het beroep blijkt dat alle door de verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen zijn onderzocht en afdoende zijn gemotiveerd. Verzoekers bewering dat gebruik werd gemaakt van stereotiepe formuleringen en er geen enkele feitelijke omstandigheid in overweging werd genomen, mist bijgevolg feitelijke grondslag. Verder is geen onwettig of kennelijk onredelijk handelen aangetoond. De beide middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzake,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS